

Continuarem amb el que podríem anomenar com a “mal del santoral”, que consisteix en que un casteller que el darrer cop que va anar a missa va ser quan es va casar (i encara va anar enganyat), i que oblida sistemàticament cada any el dia del sant dels seus fills, marca en vermell en el calendari dies tan assenyalats com Sant Jordi, Sant Joan o la Mare de Deu de la Mercè (el sant de la seva esposa), però també, sense explicació aparent (no coneix a ningú amb aquests noms, per altra banda tan poc corrents) dies com ara Sant Fèlix, Santa Úrsula, Santa Tecla, Sant Magí o fins i tot, la Mare de Déu de la Misericòrida. Normalment aquest sol ser el preàmbul d'un canvi de comportament que afecta en major mesura al nostre entorn més proper, i que pot portar greus problemes de convivència. I és que aquells diumenges de Juliol i Agost, que la família ha estat esperant tot l'any per a anar a passar el dia a la platja, a arrebossar-se de sorra i a torrar-se al sol en un espai en cap cas superior al metre quadrat (i mal quadrat), o bé a la muntanya, a disfrutar de la natura i de les seves amatents criatures, com ara les formigues i les mosques, el casteller els sol aprofitar per a agafar el cotxe, fer com a poc un parell de centenars de quilòmetres i disfrutar sota un sol de justícia, en una plaça sense un sol arbre i a peu dret, d'una magnífica diada castellera fins a les quatre de la tarda (o quarts de sis si és Sant Fèlix), amb el conseqüent cabreig de la parella, a qui a la nit els morros li arriben a terra, i que ha tingut tot el dia per a madurar quin podria ser el càstic (altrament dit venjança) més adient.

Un cop descrits els símptomes, i deixant a banda d'altres de menys espectaculars (com ara la confusió en el significat de certes paraules, per exemple vent, segon, pinya, llenya, carregar, ...), us preguntareu quin és el tractament a seguir per part dels afectats. Malauradament hem de dir que la ciència no ha avançat gaire en aquest terreny, i que, en la nostra opinió, no s'hi han destinat els suficients recursos a la investigació i recerca (entre altres coses, perquè no hi ha cap casteller dels Estats Units). Per tant, a dia d'avui no s'ha descobert remei ni tractament prou eficaç per a curar a un malalt de castells, tot i que s'ha provat amb mètodes molt poc ortodoxes que comentarem en una propera entrega.

Malgat tot, des d'aquestes pàgines volem encoratjar a tots els afectats per la malaltia, i dir-los que no han de perdre l'esperança. De moment ens haurem de conformar amb que aquest modest article ens serveixi per a eludir el tòpic, o bé per a afegir-ne un altre, quan ens facin la pregunta (que ens la farà un dia o altre): “qué és per a tu ser casteller?”.

Joan Francesc Ferrón Arcas